

ಸಂದರ್ಶನ

ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ರುಕ್ಮಿಣಿ ಭಾಯಾ ನಾಯರ್ (ಪ್ರೊ. ರುಕ್ಮಿಣಿ) ರೊಂದಿಗೆ ರಾಜೇಶ್ ಕುಮಾರ್ (ರಾಜೇಶ್) ನಡೆಸಿದ ಮಾತುಕತೆ

‘ಆಧುನಿಕೋತ್ತರ ಭಾರತೀಯ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಥಮ ಪ್ರಮುಖ ಕವಿಯೆಂದು ರುಕ್ಮಿಣಿ ಭಾಯಾ ನಾಯರ್ ರನ್ನು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಜಗತ್ತಿನ 1910-1920ರವರೆಗಿನ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ಎಲ್ಲ ಕವಿಗಳನ್ನು, ಟಿ. ಎಸ್. ಎಲಿಯಟ್ ನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಪಾಬ್ಲೊ ನೆರುಡಾರವರೆಗೆ ಒಳಗೊಂಡ ಆಕ್ಸ್‌ಫರ್ಡ್ ಕಂಪ್ಯಾನಿಯನ್ ಓ ಮಾರ್ಷಲ್ ಫೊಯಿಟ್ರಿಯು ರುಕ್ಮಿಣಿಯವರನ್ನು ಕುರಿತು “ಅವರ ಕವಿತೆಗಳು ಇತರ ವಿಮರ್ಶಕರು ಮತ್ತು ಕವಿಗಳಿಂದ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಅರ್ಥ ಹಾಗೂ ಹೆಣ್ಣಿನ ಅಸ್ಮಿತೆಯನ್ನು ಆಧುನಿಕೋತ್ತರ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನೋಡುವ ಬಗೆಗೆ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಪಡೆದಿವೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಸ್ವತಃ ಪ್ರೊ. ರುಕ್ಮಿಣಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ; ಅದೆಂದರೆ ಅವರು ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಾರೋ ಅದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನೂ ನಡೆಸುತ್ತಾರಂತೆ, ಭಾಷೆಯ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅದರ ಮಿತಿಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು . ಅವರು ದೆಹಲಿಯ ಭಾರತೀಯ ತಾಂತ್ರಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪಿಎಚ್.ಡಿ ಪದವಿಯನ್ನು ಕೇಂಬ್ರಿಡ್ಜ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಿಂದ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದಿನಿಂದ ಅವರು ಅನೇಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ, ಸಿಂಗಪೂರ್ ನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಸ್ಯಾಂಡ್ವಿಚ್ ವರೆಗೆ, ಪಾಠ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಅನೇಕ ಸಭೆ ಸಮಾರಂಭಗಳಲ್ಲಿ, ಆರ್ಹಸ್ ನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕ್ವಿನ್‌ಜಿಯಾಂಗ್ ನಗರಗಳವರೆಗೆ ಸಮಗ್ರ ಉಪನ್ಯಾಸ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಅವರು ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಸೇವೆಗೆ ಆಂಟ್ರಿಪ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಿಂದ ಗೌರವ ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪುರಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಭಾಜನರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರೊ. ರುಕ್ಮಿಣಿಯವರು ಸುಮಾರು ನೂರು ಲೇಖನಗಳನ್ನು, ಪ್ರಬಂಧಗಳನ್ನು, ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಹಲವು ಕೃತಿಗಳಲ್ಲೊಂದಾದ, *ನ್ಯಾರೇಟಿವ್ ಗ್ರಾವಿಟಿ: ಕನ್ವರ್ಸೇಶನ್, ಕಾಗ್ನಿಟಿವ್, ಕಲ್ಚರ್* ಪ್ರಾಯಶಃ ಬಹಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಕವಾದದ್ದು. ಅವರು ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ, ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ , ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಧ್ಯಯನ, ಭಾಷಾ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ (ಟೆಕ್ನೋ ಕಲ್ಚರ್), ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ, ನಿರೂಪಣಾತ್ಮಕ , ವಸಾಹತೋತ್ತರ ಸಿದ್ಧಾಂತ, ಲಿಂಗಾಧಾರಿತ ಮತ್ತು ಸೃಜನಶೀಲ ಬರವಣಿಗೆಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ.

ರಾಜೇಶ್: ನಿಮ್ಮ ಕೃತಿಗಳ, ಕಾರ್ಯದ ಪರಿಚಯ ನನಗಿದ್ದರೂ, ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮ ಆಸಕ್ತಿಯ ಇತರ ಪ್ರಮುಖ ಕ್ಷೇತ್ರ ಈ ಎರಡರ ವ್ಯಾಸಂಗ ಯಾನದ ಮುಖ್ಯ ಮೈಲಿಗಲ್ಲುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮ ಬಾಯಿಂದಲೇ ಕೇಳಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ರೊ. ರುಕ್ಮಿಣಿ: ನನಗೆ ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು ರಾಜೇಶ್. ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿಗೆ, ನಾನು ಜೀವನವನ್ನು ಗ್ರೀಕ್ ರುದ್ರನಾಟಕಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಅಂತ್ಯ ಏನೆಂದು ನಿಮಗೀಗಾಗಲೇ ಗೊತ್ತು. ಅದರ ಬದಲು ನಾನು ಜೀವನವನ್ನು ಟಿವಿ ಧಾರಾವಾಹಿಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸುತ್ತೇನೆ, ನೀವು ಸದಾ ಬದಲಾಗುವ ಜೀವನದ ಅಧ್ಯಾಯಗಳ ಭಾಗವಾಗಿರುತ್ತೀರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಇನ್ನೂ ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವ, ನನ್ನ ಜೀವನದ ಕೆಲವು ಮೈಲಿಗಲ್ಲುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಲು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ದೇಶದ ನಾನಾ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿರುವುದರೊಂದಿಗೆ, ಬಹು ಭಾಷಿಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದು ಹೆಚ್ಚುಕಮ್ಮಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ . ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು, ಸದಾ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾರತದ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿದೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡೆ ಓದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನನಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನ ಸಿಕ್ಕು ಕೇಂಬ್ರಿಡ್ಜ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಓದಲು ಹೋದಾಗ ನಾನು ನನ್ನ ಇಷ್ಟದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಸಾಹಿತ್ಯ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಿಟ್ಟು , ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ ಆರಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಹಾಗೂ ನಾನು ಓದಿದ ಪಠ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮೂಲಭೂತವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ . ಅದೇನೆಂದರೆ, ಭಾಷೆ ಎಂದರೇ ಏನು, ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅರ್ಥೈಸುವುದು ಹೇಗೆ ? ನನ್ನ ಅಧ್ಯಯನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರೇರಣಾತ್ಮಕ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿ ಕಾಡಿದೆ. ನಾನು ಭಾಷೆಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು, ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಅದರ ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಭಾಷೆಗಳ ಸಮಾನತೆ ಬದಲಾಗಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳ ಶ್ರೇಣಿಕರಣದಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದೆ ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಕೆಲವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾತಿನ ಭಾಷೆಗಿಂತ ಬರಹದ ಭಾಷೆಗೆ , ಹಿಂದಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ಗೆ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ನೀಡುತ್ತೇವೆ. ಸಹಜವೆನಿಸುವ, 'ಭಾಷಿಕ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ' ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದಾದ ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಪರಿಹಾರ ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವುದು ಹೇಗೆ? ಆದ್ದರಿಂದ, ನಾನು ಕೇಂಬ್ರಿಡ್ಜ್ ನಲ್ಲಿ ಓದಲು ಹೋದಾಗ ಈ ಭಾಷಿಕ ಕಗ್ಗಂಟನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ, ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಓದಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಅರಿವಾಗಿದ್ದೇ ಒಂದು ಮೈಲಿಗಲ್ಲು. ಅದರ ನಂತರದ್ದು , ಬಹುಶಃ, ಭಾರತಕ್ಕೆ ವಾಪಸ್ಸು ಬಂದಿದ್ದು ಮತ್ತು ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ ಬೋಧಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದು.

ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ ಅಂದು ಹೇಗಿತ್ತೋ ಇಂದಿಗೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ! ಇದು ಹಲವು ಸಲ ಬಹಳ ಪರಿಮಿತವಾಗಿ ಅರ್ಥೈಸಲ್ಪಡುವ ಭೋಧನಶಾಖೆ. ನಾನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಬಯಸಿದ್ದ ಅನೇಕ

ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಇತರ ವಿಷಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನದ ಸಂಬಂಧ ಕೂಡ ಒಂದಾಗಿತ್ತು . ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ, ನಮ್ಮದು ಬಹುಭಾಷಾ ಪರಿಸರ, ಬಹು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅಂತ. ನಾನು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಅಂತರ್‌ರಿಸ್ತೀಯತೆಯನ್ನು ಸಮಾಜದ ಬಹುಭಾಷಿಕತೆಯ ಸಂಬಂಧಿಯಾಗಿ ನೋಡುವ ಬಹುಮುಖ್ಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕಲಿತೆ. ಗಣಿತದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿರುವ ಐಐಟಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ್ದು ಮತ್ತೊಂದು ಅಚ್ಚರಿಯ ಅನುಭವವಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತು ನನಗೆ ಅದರಿಂದ ಬಹಳ ಪ್ರತಿಫಲವೂ ಸಿಕ್ಕಿತು .

ರಾಜೇಶ್: ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಕನಿಷ್ಠ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದ ಭಾಷೆಯ ರಚನೆ ಮತ್ತು ಸ್ವರೂಪವನ್ನು, ತಿಳಿದಿರಲೇಬೇಕು ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆಯೇ?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಕಿಣಿ: ಹೌದು, ಖಂಡಿತವಾಗಿ. ನಾನು ಭೌತಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಗಣಿತ - ಅಥವಾ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತರ್ಕವಿಚಾರ- ಈ ಎರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು, ಪಠ್ಯಕ್ರಮದುದ್ದಕ್ಕೂ ಏಕೀಕರಣದ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೆಂಬ ಅರಿವಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರು ಭಾಷೆಯ ಜಟಿಲತೆ/ಗಹನತೆಯನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆಯೇ? ಹೌದು, ಹಾಸರ್, ಚೋಮ್ಸ್ಕಿ, ಫಿಚ್ ರವರು ಪರಿಮಿತಿಯೊಳಗೆ ವಿವರಿಸಿದ ಭಾಷಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೂ ವಿಶಾಲಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಭಾಷಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೂ ಬಹಳ ಪ್ರಖ್ಯಾತವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ . ಪರಿಮಿತಿಯೊಳಗೆ ವಿವರಿಸಿದ ಭಾಷಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಪುನರಾವರ್ತನ ಕ್ರಿಯೆ ಮತ್ತು ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಭಾಷೆಯು ಸ್ವಯಂಚಾಲಿತವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡರೆ , ವಿಶಾಲಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಭಾಷಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಉದ್ದೇಶಿತ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ, ವಿಶಾಲಾರ್ಥ ಭಾಷಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು, ಭಾಷೆಯು ಯೋಚನೆಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಉಪಕರಣವಾಗಿದ್ದು ಅದು ಮನುಷ್ಯರ ಯೋಚನಾಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವುದರಿಂದ, ಎಲ್ಲ ಧರದ ಜ್ಞಾನಗಳ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ . ಆದ್ದರಿಂದ ನನಗನ್ನಿಸುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ , ಎಲ್ಲರೂ ಈ ವಿಶಾಲಾರ್ಥಕ ಭಾಷಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ತತ್ವಗಳನ್ನು ತಿಳಿದಿರಲೇಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ . ಅವರಿಗೆ ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ನಿರಂಕುಶವಾದ ವಾಕ್ಯರಚನೆಯ ನಿಯಮಗಳ ಅಧ್ಯಯನವಾದ ಪರಿಮಿತಿಯ ಭಾಷಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋದರು ಸಹ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ . ಎಲ್ಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರೂ, ಭಾಷೆಯೇ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಕಾರದ ಜ್ಞಾನದ ಬೆನ್ನೆಲುಬು, ಕೇಂದ್ರ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ.

ರಾಜೇಶ್: ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನದ ಯಾವ ಶಾಖೆ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾದುದು?

ಪ್ರೊ. ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಯಾವುದೇ ತಕರಾರಿಲ್ಲದೆ ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಭಾಷೆಯೇ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಶಿಕ್ಷಕರು ಯಾವುದೇ ವಿಷಯ ಬೋಧಿಸಲಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂವಹನ ಸಾಧಿಸಲು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸಲೇಬೇಕು. ಆದರೆ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರು ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಅನುಕೂಲ ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನವು ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಬಹು ಉತ್ತೇಜನಕಾರಿಯಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅದೆಂದರೆ, ಭಾಷೆಯು ರಚನಾತ್ಮಕವಾದುದು. ಅದು ಪದಗಳಿಂದ ಜಗತ್ತಿನೊಂದಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕ ಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ನಿಮ್ಮನ್ನು, ಸಾಮಾಜಿಕ ರಚನೆಯೊಳಗೆ ಸಂಚರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂಥ ಜೀವಿಗಳು ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಸಬಲಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗಿನ ಈ ರೀತಿಯ ಒಳನೋಟಗಳು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನದ ಯಾವ ಶಾಖೆ ಬಹು ಮುಖ್ಯ ಅಂತ ನೀವು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಿರಿ. ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ, ಯಾವಾಗಲೂ ಹೇಳುವಂತೆ ; ಈಗ ಇದನ್ನು ಯಾರೂ ಮಾನ್ಯ ಮಾಡದಿದ್ದರೂ, ವ್ಯಾಕರಣದಿಂದ ಶುರು ಮಾಡೋಣ. ನನಗನಿಸುತ್ತೆ, ನಾವು ಈ ಹಳೆಯ ರೂಢಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಾತ್ಮಕವಾಗಿ ತಿರುಗಾಮುರುಗ ಮಾಡಿ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಸಮಾಜೋಭಾಷಿಕ ಅಧ್ಯಯನದಂಥ ಶಾಖೆಗಳನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಉಚಿತ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಮಕ್ಕಳ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುವವರ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡುವುದು?

ನೋಡಿ, ಇಲ್ಲಿದೆ ನನ್ನ ಭಾಷೆಯ ನೆನಪಿನ ಸಾಧನ . ಮಗುವೊಂದು ಮಾತನಾಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರಾದರೂ, ಈಗಾಗಲೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವವರು ಆರಂಭಿಕ ಸಜೀವ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾಷಾ ಯಂತ್ರವು ಈ ಸಜೀವ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಶಬ್ದಭಂಡಾರದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಮುಂದೇನು? ಮಗುವು ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಭಾಷೆಯು ಯಾದೃಚ್ಛಿಕವಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕು . ಪದಗಳಿಗೂ ವಾಸ್ತವ ಪ್ರಪಂಚದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಯಾದೃಚ್ಛಿಕವಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕು . ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ದ್ವಿಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರದ ಮಗುವೊಂದು ಚೀಜ್ ಎಂಬ ಹಿಂದಿ ಪದದ ಅರ್ಥ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ನ ಚೀಸ್ ಎಂಬ ಪದದ ಅರ್ಥಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದುದು ಎಂದು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತದೆ. ಇದೇ “ಯಾದೃಚ್ಛಿಕತೆ”. ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ಭಾಷೆಯೆಂಬುದು ಯಾವಾಗಲೂ ನವನವೀನವಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾವಂತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಸುಮಾರು 40000 ಪದಗಳನ್ನು ತಿಳಿದಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಅಧ್ಯಯನಗಳು

ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ಪುನರಾವರ್ತನೆಯ ಮೂಲಕ ನಾವು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪದಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಒಂದು ಬಹಳ ದೀರ್ಘ ವಾಕ್ಯ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ನಮಗೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ, ಪ್ರತಿಸಲ ಹೇಳಿದ ವಾಕ್ಯವೂ ಮತ್ತೆಂದೂ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಪುನರಾವರ್ತನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ! ಅದೇ ಭಾಷೆಯ ನಾವೀನ್ಯತೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿರುವ N ಎಂಬ ಪದದ ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ. ನನಗನಿಸುತ್ತೆ, ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಭಾಷೆಯ ಈ 'ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ' ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಅಂದರೆ, ನಾವೀನ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಸೃಜನಶೀಲತೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಆದ್ಯತೆ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು. ನಾನು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಈ ರೀತಿ ವಿವರಿಸುತ್ತೇನೆ; L ಅಂದರೆ, ಶಬ್ದಕೋಶ ಮತ್ತು ಶಬ್ದಾರ್ಥ (lexicon and semantics); A ಅಂದರೆ, ಯಾದೃಚ್ಛಿಕತೆ, ಅಸ್ಪಷ್ಟತೆ ಮತ್ತು ಅಮೂರ್ತತೆ (arbitrariness, ambiguity and abstraction); N ಅಂದರೆ, ನಾವೀನ್ಯತೆ (novelty); G ಅಂದರೆ, ವ್ಯಾಕರಣ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯರಚನೆ (grammar and syntax). ಆನಂತರ U (usage) ಎಂದರೆ ಉಪಯೋಗ/ಬಳಸುವುದು, A (anomalies) ಎಂಬುದು, ನಾನು ಅಸಂಗತತೆ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇನೆ. ಭಾಷಾ ಬೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾದ ಇದು ಭಾಷೆಯ ಮತ್ತೊಂದು ಉಪೇಕ್ಷಿತ ಮುಖವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಮಗುವೊಂದಕ್ಕೆ ಬಿಕ್ಕಲು/ಉಗ್ಗು ಅಥವಾ ಆಟಿಸಂ ಅಥವಾ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸಲು, ಓದಲು, ಬರೆಯಲು ತೊಂದರೆಯಿರುವ ಡಿಸ್ಲೆಕ್ಸಿಯಾ ಸಮಸ್ಯೆಯಿರಬಹುದು. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಸಂಗತತೆಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾಷಾ ಬೋಧನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ, ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಮತ್ತೊಂದು ಅಂಶವೆಂದರೆ ಭಾಷಾ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು. ಭಾಷಾ ಆರ್ಜನೆ ಅಥವಾ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕಿದೆ ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ಭಾಷಾ ಸ್ಮರಣೆಯ ಸಾಧನದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಳ್ಳುವ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೇ G (Growth). ಕೊನೆಯದಾಗಿ, E (evolution and emotion) ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಭಾವನೆ, ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಯು ಭಾವನೆಯ ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಅದು ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ನನ್ನ "ಭಾಷಾ" ಸ್ಮರಣ ಸಾಧನದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ ನನಗನಿಸುತ್ತೆ, ಆಗ ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನು FLB ಯ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕನೂ ಯಾವಾಗಲೂ ವ್ಯವಹರಿಸುವ ಭಾಷೆಯ ವಿಶಾಲಾರ್ಥಕ ಅಂಶಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಬಂಧ ಕಲ್ಪಿಸಬಹುದು.

ರಾಜೇಶ್: ನಮ್ಮ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಬಹು ಭಾಷಿಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಕರು ಹೇಗೆ ಪಾಠ ಮಾಡಬಹುದು ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ?

ಪ್ರೊ. ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿರುವ ಬಹು ಭಾಷಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿರುವ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಭಾರತದ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿನ ಬಹುಭಾಷಿಕತೆಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಒಂದು ಆಸಕ್ತಿಕರ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ .

ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ, ಸ್ವಾನಿಷ್, ಚೈನೀಸ್, ಹಿಂದಿ, ಗುಜರಾತಿ ಮತ್ತಿತರ 'ವಲಸೆ' ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಪೋಷಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ, ಹೊರಗಿನ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ, ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಲ್ಪಡುವ ಭಾಷೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಂಪೂರ್ಣ ತದ್ವಿರುದ್ಧ. ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಬಹು ಭಾಷೆಗಳಿದ್ದರೂ ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ನಾವು ಒಂದೇ ಭಾಷೆಗೆ ಆದ್ಯತೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಹೇಳಿವಿ: ಇದು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ತರಗತಿ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮಾತ್ರ ಕಲಿಬೇಕು; ಇದು ಗಣಿತ ತರಗತಿ, ಗಣಿತ ಕಲಿಯಲು ಮಾತ್ರ ಮೀಸಲು; ಇದು ಹಿಂದಿ ತರಗತಿ, ನೀವು ಹಿಂದಿ ಮಾತ್ರ ಕಲೀರಿ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಭಾರತದ ತರಗತಿಗಳು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಬಹು ಭಾಷಿಕತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ಎಷ್ಟೊಂದು ಭಾಷೆಗಳು, ಎಷ್ಟೊಂದು ರೂಪಗಳು. ನಿಜವಾಗಿ ನೀವು ಕೇಳುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಏನೆಂದರೆ, ನಾವು ಹೇಗೆ ಈ ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಈ ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ತರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಮಾರ್ಗಗಳಿವೆ, ಆಗ ಮಾತ್ರ "ಮಗು ಕೇಂದ್ರಿತ" ಕಲಿಕೆ ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣದ್ದಾಗುತ್ತದೆ .

ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ನಮಗೆ ಭಾಷೆಯೊಡನೆ ಇರುವ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧಗಳ ಕೆಲ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಬಹು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನಿಗದಿತವಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ನಾವೀಗ ಏನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಅಂದ್ರೆ, ಮಗುವಿನ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯ 'ಭಾಷೆ'ಯನ್ನೂ ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಿಂದಿ ಮಾತನಾಡುವ ಮಕ್ಕಳಿರುವ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯ ಒಂದೇ ಮಗು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಆ ಮಗು ಹಿಂದಿ ಮಾತನಾಡುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೇರೊಂದು ಭಾಷೆಯ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತಾವೇ ಯೋಚಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲದು . ಈ ಒಂದು ಮಗುವಿನ ಭಾಷೆಯು ನಮಗೆ ಹಿಂದಿಗಿಂತ, ತಮಿಳು ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಭಿನ್ನ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಬಲ್ಲದು, ವಿಭಿನ್ನ ಸಂವಹನ ಭಂಡಾರವನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲದು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನನಗನಿಸುತ್ತೆ, ಒಂದೇ ಭಾಷೆಗೆ ತರಗತಿಯನ್ನು ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸದೆ ಶಿಕ್ಷಕರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗುವಿನ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಬಳಸಬೇಕು. ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು, ಅವರು ವಿಶೇಷ ಚೇತನರಾಗಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಭಾಷೆ ಮಾತನಾಡುವವರಾಗಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೂತು ಒಂದೂ ಮಾತನಾಡದ ಮಗು ಆಗಿರಬಹುದು! ಯಾರನ್ನೂ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಬಾರದು, ನಮ್ಮ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು, ಮರೆತುಬಿಡಬಾರದು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಗೆ ತರಬೇಕು, ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಭಾಷಿಕ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು/ಆಚರಣೆಗಳು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳು, ನಾವು

ಅವುಗಳಿಂದ ಕಲಿಯಬಹುದು ಮತ್ತು ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೊಳಪಡಿಸಬಹುದು. ಆಗ ಮಗುವು ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಬಹು ಮುಖ್ಯ ಸಂಪನ್ಮೂಲವಾಗಬಹುದು, ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸುವ ಬದಲು ಹೆಚ್ಚಿಸಬಹುದು. ಭಾರತೀಯ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ 'ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಕಲಿಯುವ' ಈ ವಿಧಾನವು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಏಕೆಂದರೆ ಹೊರಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ವೈವಿಧ್ಯ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮ ತರಗತಿಗಳೊಳಗೆ ಕೂಡ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ತರಗತಿಯೊಳಗಿರುವ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳ ಸಾಧ್ಯತೆ, ವೈದ್ಯಕೀಕಗಳ ಕಡೆ ಗಮನ ಸೆಳೆಯಬಹುದು, ಪರಸ್ಪರ ಕಲಿಯಬಹುದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಕರು ಸೃಜನಶೀಲ ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಬಹುದು.

ರಾಜೇಶ್: ನಿಮಗೆ ಎನ್ ಸಿ ಆರ್ ಟಿ ಯು, ಎನ್ ಸಿ ಎಫ್ 2005 ರ ಪರಿಚಯವಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಸಂಪನ್ಮೂಲವಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ, ವೃತ್ತಿನಿರತ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರ ದಿನನಿತ್ಯದ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅದರ ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನದ ಪರಿಣಾಮಗಳೇನು?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ, ನಮಗಲ್ಲ ಗೊತ್ತು. ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರು ಈಗಾಗಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಒತ್ತಡಕ್ಕೊಳಗಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು 'ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಮುಗಿಸುವ' ಮತ್ತು ನಿಗದಿತ ಸಮಯದೊಳಗೆ ಮುಗಿಸಲೇಬೇಕಿರುವ ಅನೇಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾವು ಶಿಕ್ಷಕರು ಸದಾ ಸೃಜನಶೀಲರಾಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಹೊಸಹೊಸ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗದು. ಆದರೂ, ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಸಂಗ್ರಹವಾದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ವಿಭಿನ್ನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ತಮಿಳಷ್ಟೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ತರಗತಿಯನ್ನು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಗಮನಿಸಿ ಆ ಮಾದರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ಏನು ಮಾಡಬಹುದೆಂದರೆ, ಈ ರೀತಿಯ ಮೂಲದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು/ಮಕ್ಕಳ ಕತೆಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಬಹುದು, ಇವುಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ತರಗತಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಬೋಧನಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಬಹುದು ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆಗೂ ಬಳಸಬಹುದು. ಹಾಗಾಗಿ ನಾವು ಭಾರತಾದ್ಯಂತ ಅನೇಕ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು, ದಿನನಿತ್ಯದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳನ್ನು, ಕೇವಲ ಮಗುವಿನ ಭಾಷೆಯೊಂದೇ ಅಲ್ಲ, ಸಂಗ್ರಹಿಸಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ಬಹುಭಾಷಿಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಿಕ ಸಂವಹನ ಹೇಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಎಂಬುದನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಾಮಗ್ರಿ ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ವಿಚಾರ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಾಗಿದೆ, ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಠಿಣ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲು ಪದಗಳಿಗೂ ವಾಸ್ತವ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಇರುವ ಭಾಷಿಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು

ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಶುರು ಮಾಡಬಹುದು . ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ಬಹು ಭಾಷಿಕ ಮತ್ತು ಬಹುಮುಖ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ 'ಮಗು ಕೇಂದ್ರಿತ' ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಬಳಸಬಹುದಾದಂತಹ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ದೇಶದಾದ್ಯಂತ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸಗಳಾಗಬೇಕು.

ರಾಜೇಶ್: ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ, ಕೆಲವು ಭಾಷಾ ಸಂಶೋಧಕರು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲವನ್ನು ವಿಧಾನೋತ್ತರ ಕಾಲ ಅಂತ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರ ಮೇಲೆ ಅದರ ಪರಿಣಾಮಗಳೇನು?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಇದೊಂದು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ. ನಿಜವಾಗಿ, "ಶಿಕ್ಷಣಶಾಸ್ತ್ರ/ಬೋಧನಾಶಾಸ್ತ್ರ"ದ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶವೆಂದರೆ, ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಒಂದು ವಿಧಾನ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ನೀವೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೀರಿ ಎಂಬುದಾಗಿದೆ. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿರುವ ವಿಧಾನ ಒಂದು. ಆದರೆ, ಅದನ್ನು ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ತಂದಾಗ ಅದು ಬೀರಿದ ಪರಿಣಾಮ 'ವಿಧಾನೋತ್ತರ' ಕಾಲವಾಗುತ್ತದೆ. ನನಗನಿಸುತ್ತೆ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ನಾವು ಈ 'ವಿಧಾನೋತ್ತರ' ಕಾಲದ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನದ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಪರಿಚಿತವಾದ ಒಂದು ವಿಧಾನವೆಂದರೆ, ಕತೆಗಳನ್ನು, ನಿರೂಪಣೆಗಳನ್ನು ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಬೋಧನಾವಿಧಾನವಾಗಿ ಬಳಸುವುದು. ಆದರೆ, ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಕತೆಗಳೇಕೆ ಮುಖ್ಯ? ಇದೊಂದು ಸಂಶೋಧನಾ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮತ್ತು 'ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಸ್ತ್ರ'ದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೂಡ. ನನ್ನ ಸಂಶೋಧನಾ ವಾದವು ಈಗಾಗಲೇ ಚರ್ಚಿಸಿದಂತೆ, ಚಾಪ್ಲಿನ್ ಹೇಳುವಂತೆ ಮಾನವ ಭಾಷೆಯ ಲಕ್ಷಣವು 'ಪುನರಾವರ್ತನೆ'ಯ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರಿತವಾಗಿದೆ. ನಿಮಗೆ ಚಾಪ್ಲಿನ್ ಮತ್ತು ಡಾನ್ ಎವರ್ಟ್ ರ ನಡುವಿನ ಇತ್ತೀಚಿನ ವಿವಾದ ಗೊತ್ತು ತಾನೇ? ಡಾನ್ ಎವರ್ಟ್ ಅಮೆಜಾನಿನ ಪಿರಾಹಾ ಜನರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದದ್ದು ಚಾಪ್ಲಿನ್ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನದ ಕೇಂದ್ರ ತತ್ವದ ಮೇಲೆ ಸಿಡಿಸಿದ ಬಾಂಬ್ ಆಗಿತ್ತು. ಎವರ್ಟ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಪಿರಾಹಾಗಳು ಸರಳ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಿ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡ ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಇಲ್ಲ ಅಂತ. ಹಾಗಾದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಇಲ್ಲದ ಭಾಷೆ ಇದೆ! ಆದರೂ, ಈ ವಾದದಲ್ಲಿ ಕಾಣೆಯಾದ ಒಂದು ಮುಖ್ಯಾಂಶವೆಂದರೆ, ಎವರ್ಟ್ ಪಿರಾಹಾದಲ್ಲಿರುವ ಪುನರಾವರ್ತನೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ್ದು, ಆದರೆ ಅದು ನಿರೂಪಣಾ ರೂಪದಲ್ಲಿತ್ತು ವಾಕ್ಯರಚನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಸರಳ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯರಚನೆಯಿತ್ತು ಆದರೆ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳ ಸಂಬಂಧವು ಪುನರಾವರ್ತಿತ ನಿರೂಪಣೆಯೊಳಗೆ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ನಮಗೀಗ ಗೊತ್ತು, ನಿರೂಪಣಾ ಸಂಕಥನವು ವಿಶ್ವದಾದ್ಯಂತ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಲ್ಲೂ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು ಇದು ಅನುಷಂಗಿಕತೆ ಮತ್ತು ತರ್ಕಸರಣಿಯನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಉತ್ತಮವಾದುದಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ

ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ನಿರೂಪಣೆಯ ತಂತ್ರವನ್ನು ಬಳಸಿ ಬೋಧಿಸುವುದು ಉತ್ತಮವಾದುದಲ್ಲದೆ ಭಾಷೆಯ ಮಿತಿ ಮತ್ತು ವೈಶಾಲ್ಯ ಎರಡನ್ನೂ ವಿವರಿಸಬಹುದಾದ ಭಾಷೆಯ 'ಪುನರಾವರ್ತಿತ' ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನೂ ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತದೆ.

ರಾಜೇಶ್: ಹಾಗಾದರೆ ಬೋಧಿಸಲು ಯಾವುದಾದರೂ ಆದರ್ಶ ವಿಧಾನವಿದೆಯೇ ಅಥವಾ ವಿಶಾಲ ದೃಷ್ಟಿಯೇ ನಮ್ಮ ಆಯ್ಕೆಯಾಗಬೇಕೇ?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ವಿಶಾಲ ದೃಷ್ಟಿಗಾಗಿ, ತಾಯಂದಿರು ಕಲಿಸುವ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ! ತಾಯಂದಿರು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರರಷ್ಟು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಾಯಂದಿರಿಂದ ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ಪಾಲಕರಿಂದ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಸೋಲೇ ಇಲ್ಲ. "ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ"ಯ ವಿಧಾನವು ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯಲು ಉತ್ತಮ ವಿಧಾನ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಸಹಜವಾಗಿ ತಾಯಂದಿರು ಅದನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಭಾಷೆಯೊಳಗೆ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು ಈ ಭಾಷಾ ನದಿಯೊಳಗೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಈಜುವುದನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಈ ತಾಯಿ-ಮಕ್ಕಳ ಜೋಡಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಬಹು ಸಂಕೀರ್ಣ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನೂ ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ತಾಯಿ, ಕಲಿಸುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ತಾಯಿ ಮಗುವಿಗೆ ಒಂದು ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ "ನೋಡಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಯಾವುದೋ ಕಡೆ ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ, ಆದರೆ ಮಗು ಅಮ್ಮನ ಬೆರಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಏನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ನೋಡದಿರಬಹುದು. ಅದ್ದೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಮಗುವಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ "ಹಕ್ಕಿ" ಎನ್ನುವ ಪ್ರಭೇದವಾದರೂ ಇರುವುದೇ ಎಂದು. ಆದರೆ, ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಮಗು ಹಕ್ಕಿಗಳ ವಿಧಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ, ಅಮ್ಮ ಒಂದುಸಲ ಕಾಗೆ ತೋರಿಸಿ ಹಕ್ಕಿ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿ ತೋರಿಸಿ ಹಕ್ಕಿ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಪ್ರತೀಸಲವೂ ಅವಳ ಬಾಯಿಂದ ಬರುವ ಪದ "ನೋಡು ಹಕ್ಕಿ" ಎನ್ನುವುದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮಗು ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಹಕ್ಕಿಯೆಂಬುದು ಒಂದು ಸರಳ ವರ್ಗೀಕರಣವಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಗೆ, ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿ, ಮೈನಾ ಮುಂತಾದವು ಇವೆ, ಇವೆಲ್ಲ ಹಕ್ಕಿ ಎಂಬ ವರ್ಗೀಕರಣಕ್ಕೆ ಸೇರಿವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ತಾಯಿ ಮಗುವಿನ ಇಂತಹ ದಿನನಿತ್ಯದ ಮಾತುಕತೆಯ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಮಗು "ತೊಡಗುವಿಕೆ" ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯಲು ಉತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೂ ಇದೊಂದೇ ವಿಧಾನವೇನಲ್ಲ. ಎರಡನೇ ಮೂರನೇ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ನಾವು ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತೇವೆ. ಅದೊಂದು ಎರಡನೇ ಉತ್ತಮ ವಿಧಾನ. ಮೂರನೆಯದು, ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು, ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಮರೆತುಬಿಡುವ

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಧಾನ "ಪುಸ್ತಕ". ಓದುವುದನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಒಂದು ಅಮೂರ್ತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ. ಆದರೆ ಪುಸ್ತಕ ಮಗುವನ್ನು ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ನಾವು ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಕಲಿಯಲು ಅದೊಂದು ಬಹುಮುಖ್ಯ ಅಮೂರ್ತ ವಿಧಾನ. ನನಗೆ ಗೊತ್ತು, ನನ್ನನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಅನೇಕರು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವದ ಇತರಡೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಅನ್ನು ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ಕಲಿಯಲಿಲ್ಲ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪುಸ್ತಕದ ಮೂಲಕ ಕಲಿತೆವು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ, ಭಾರತವು ಅನೇಕ ಸಾಹಿತ್ಯ "ಪಠ್ಯ"ಗಳ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಇಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಮುಳುಗಿಹೋಗಬಹುದಾದಷ್ಟು ವಿಧಾನಗಳ ಶ್ರೇಣೀಕರಣವಿದೆ ಅಥವಾ ವಿಧಾನಗಳ ಮಾದರಿಗಳಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂವಾದಿಯಾಗಿ, ನಾವು ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು (ಕತೆಗಳು, ಕವಿತೆಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ) ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಮ್ಮ ದಿನನಿತ್ಯದ ದ್ವಿಭಾಷೆಯು ಕಲಿಯಲು ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ವಿಧಾನವಾಗಬಲ್ಲದು.

ರಾಜೇಶ್: ಒಟ್ಟಾರೆ, ನಾವು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು?

ಪ್ರೊ. ರುಕ್ಮಿಣಿ: ನಾವು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಆರಿಸಿ ಬೆರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಅದು ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವ-ನಮಗೆ ಬೇರೆ ಆಯ್ಕೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ನಮಗೆ ಗೊತ್ತು, ರವೀಂದ್ರನಾಥ್ ಟಾಗೂರ್ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಯಾವುದೇ ಔಪಚಾರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಅನೇಕ ಖಾಸಗಿ ಶಿಕ್ಷಕರಿದ್ದರು, ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಯಲು ತಕ್ಕುದಾದ ಸಂಪದ್ಧರಿತ ವಾತಾವರಣವಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ನಮಗೆ ಅಂಥ "ಸಂಪದ್ಧರಿತ ಪರಿಸರ/ವಾತಾವರಣ" ಬೇಕು, ಎಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು 'ವಿಧಾನ'ಗಳು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆಯೋ ಅಂಥ ಪರಿಸರ. ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕು, ಅಂಥ ಪರಿಸರಗಳು 'ಸಂವೇದನಾ ಚಲನಾ ಸಂಪರ್ಕ' ಮತ್ತು ಅದರೊಂದಿಗೆ 'ಪರಿಕಲ್ಪನಾತ್ಮಕ ಉದ್ದೇಶಿತ ಸಂಪರ್ಕ' ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಕಲಿಕಾ ಸಂಪದ್ಧರಿತ ಪರಿಸರವು ಕಲಿಯಲು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ ಏಕೆಂದರೆ ಭಾಷೆ ಎಂಬುದು ತನಗೇ ತಾನೇ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಇತರ ವಿಷಯಗಳ ಜೊತೆ, ಪ್ರಜ್ಞೆ, ಭಾವನೆಗಳ ಕೈಹಿಡಿದು ಮುಂದೆ ನಡೆಯುವಂಥದ್ದು ಮತ್ತು ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲಾ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡದ್ದು. ನಾವು "ತೊಡಗುವಿಕೆ"ಯ ವಿಧಾನವನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕಲಿಕೆಗೆ ತಕ್ಕುದಾದ ಸಂಪದ್ಧರಿತ ವಾತಾವರಣವು ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ "ಕಲಿಯುವಿಕೆ"ಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ, ಒಂದು ಭಾಷೆಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲು ಕಲಿಯಲು ಸೂಕ್ತ ವಾತಾವರಣ ಸೃಷ್ಟಿಸಿ.

ರಾಜೇಶ್: ಚಾಮ್ಪಿಯವರು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಯಾವುದೇ ಪ್ರಮುಖ ವಿಧಾನವನ್ನು ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡದಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಪ್ರಸ್ತುತವಾದುದು ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆಯೇ?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಮೊದಲು ಚಾಮ್ಪಿಯನ್ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಮೂಲಾಂಶವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ನಾವು ಪ್ರಾಣಿಗಳಾಗಿ, ಮಾನಸಿಕ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕ ಸಾಮ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು, ಬಳಸಲು ಮೆದುಳಿನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವನಿಯೋಜಿತ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಾವೀಗ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ; ಈ “ಜನ್ಮಜಾತ ಭಾಷಾ ವಿಷಯ” ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕಲಿಸಲು ಬಳಸಬಹುದೇ? ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯ. ಚಾಮ್ಪಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ನಾವು ಕೆಲವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಆ ಹಂಚಿಕೆಯು ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ಯಾವುದೇ ಕಲಿಕೆಯ ಬುನಾದಿ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಈ ವಾದವನ್ನು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರವಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಾ ಇತರ ಮಾನವಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು, ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು, ಗಣಿತವನ್ನು ಕಲಿಸಬಹುದು ಎಂದು ವಿಸ್ತರಿಸಬಹುದು.

ಚಾಮ್ಪಿ ಹೇಳುವ ಭಾಷಿಕ ವಿಷಯವು, ಅವರು ಅದನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಹೇಳದಿದ್ದರೂ ಅದು ಎಲ್ಲಾ ಕಲಿಕೆಗೂ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ! ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಸಮಾಜದಾದ್ಯಂತ ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಶಿಷ್ಟಾಚಾರಗಳಲ್ಲಿ, ವಿನಯ ಸೌಜನ್ಯ ವರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ಭಾಷೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಭಾಷೆಯು ವಿವಿಧ ಮಾಹಿತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ತರುತ್ತದೆ ಅದಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಮೆದುಳೇ ಒಂದು ಸಂಕೀರ್ಣ ಮಾಹಿತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆ. ಚಾಮ್ಪಿ ಯವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನೆಂದರೆ, ಭಾಷೆ ಎಂಬುದು ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ವಿಭಾಗ ಏಕೆಂದರೆ, ಅದು ಅನೇಕ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಹಾಗೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದನ್ನು ಸಂಕೀರ್ಣ ಆಲೋಚನೆಗಳಾಗಿ ವಿಲೀನಗೊಳಿಸಲು ನಮ್ಮನ್ನು ಸಮರ್ಥಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ “ಆಲೋಚನೆಯ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ವಿಲೀನಗೊಳಿಸುವ” ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ‘ಪುನಾರವರ್ತನೆ’ ಯ ಅಂತಃಸತ್ತ್ವ. ಹಾಗಾಗಿ, ಹೌದು, ನಾವು ಚಾಮ್ಪಿಯಿಂದ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತೇವೆ. ಚಾಮ್ಪಿ ಹೇಳುವ ವಾಕ್ಯರಚನೆ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತೇವಾ ಇಲ್ಲವಾ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಆದರೆ, ಅವರು ಈಗ ಸಾದರಪಡಿಸುತ್ತಿರುವ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನದ ‘ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವು’, ಅವರು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುವಂತೆ, ಜೀವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ, ಮಾನಸಿಕತಜ್ಞರ, ನರವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಸಹಮೈತ್ರಿಯನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ . ಅದರಿಂದ ಇದು ಮುಂದೆ ದೀರ್ಘಾವಧಿಯಲ್ಲಿ, ತರಗತಿಯೊಳಗಿನ ಬೋಧನೆಗೆ ಬಹು ಆಸಕ್ತಿದಾಯಕ ಒಳನೋಟವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ರಾಜೇಶ್: ನೀವು ಹೆಚ್ಚು ಒಪ್ಪಿತವಾದ, ಪ್ರಮಾಣೀಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಭಾಷಿಕ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಪರವಾಗಿರೋದೋ? ದಿನನಿತ್ಯದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಬಳಸುವ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಭಾಷೆಗಳ ಬಳಕೆಗೆ ಯಾವ ಸ್ಥಾನ ನೀಡುತ್ತೀರಿ?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಮತ್ತೆ ಬಹು ಕಠಿಣ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಫರ್ಯೂಸನ್ ನಂತರ ಭಾಷೆಯನ್ನು 'ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವ' ಬಗ್ಗೆ ತುಂಬಾ ಕೆಲಸ ನಡೆದಿದೆ. ಆದರೆ ಗಮನಿಸಿ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಹೊಂದುವುದೇ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣವನ್ನು ಸ್ವಯಂ ಆಗಿ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ, ಬಲತ್ಕಾರವನ್ನಲ್ಲ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ, ಗಿನ್ನೆಸ್ ಬುಕ್ ಪ್ರಕಾರ ಜಗತ್ತಿನ ಒಟ್ಟು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ 1/6 ರಷ್ಟು ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ, ಆದರೆ, ಜಗತ್ತಿನ 1/6 ರಷ್ಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನೂ, ಅಂದರೆ ಸುಮಾರು 800 ಭಾಷೆಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ. ನೀವು ಗಿನ್ನೆಸ್ ದಾಖಲೆಯನ್ನು ನಂಬುತ್ತೀರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಅದು ಬೇರೆ ಮಾತು! ಅದಿರಲಿ, 800 ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದರ ಅರ್ಥವೇನು? ಅಂದರೆ, ನಾವು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಭಾಷಾ ಅಖಂಡತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ ಎಂದರ್ಥ. ಮತ್ತು ನಾವು ಈ ಅಖಂಡ ಭಾಷಾಸಂಪತ್ತು ಹೊಂದಿರುವಾಗ, ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕೃತವೆಂದು ಕಲಿಸಲು ಹೋಗುವುದು, ಈ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದಂತೆ- ಅದರಲ್ಲೂ ಮೌಖಿಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಮಾಣೀಕೃತಗೊಳಿಸುವಿಕೆಯು ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ನಿಗದಿತ 'ಹಿಂಸೆ'ಯ ಸಹವರ್ತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಈ ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ, ನಾವು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವುದು, ಚೀನಾದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಅಲ್ಲ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಭಾಷೆಗಳಿವೆ, ಲಿಪಿಗಳಿವೆ, ಮತ್ತು ನಾವು ಹೇಗೆ ನಮ್ಮ ಮೌಖಿಕ ಭಾಷಿಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆ/ಸ್ಥಳೀಯತೆಯ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು? ನನಗನಿಸುತ್ತೆ, ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮೌಖಿಕ ಮತ್ತು ಲಿಪಿತ ಸಂಕಥನಗಳನ್ನು- ಈ ಎರಡು ಧ್ರುವಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ತರಲು ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸಬೇಕಿದೆ. ಮತ್ತೆ ನಾವು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ, ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನು ಸೇರಿಸಿದರೂ ಆಗದಷ್ಟು ಲಿಪಿತ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ! ನಾವು ಕಡೇ ಪಕ್ಷ ಹನ್ನೆರಡರಿಂದ ಹದಿಮೂರು ಹದಿಮೂರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಲಿಪಿತ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ . ಅವುಗಳನ್ನು ಮಿಲಿಯನ್ ಗಟ್ಟಲೆ ಜನ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ . ಇದನ್ನು ಒಳಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿರುತ್ತೀರಿ. ನೀವು ಹಿಂದಿ ಮಾತಾಡುವವರಾಗಿದ್ದು ಬಂಗಾಳಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅದನ್ನು ನೀವು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಶೇಕಡ 40-50 ರಷ್ಟು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ನೀವು ಬಂಗಾಲಿ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಹೋದಾಗ, ಅದು ಹಿಂದಿಯಂತೆಯೇ ಕಂಡರೂ, ಅದನ್ನು ಓದುವುದು ಕಷ್ಟ. ಲಿಪಿಯು ಮಾತಿನ ಶಬ್ದದಷ್ಟು ಭೇದ್ಯವಲ್ಲ .

ಇದು 'ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣ' ದ ಕುರಿತು ಏನನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆಂದರೆ, ನಾವು ಬರೆದಾಗ ಇತರ ಮೌಖಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಾಮ್ಯತೆಯನ್ನು ಭಾಗಶಃ ತೆಗೆಯುತ್ತೇವೆ ಅಥವಾ ಅಳಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು. ನಾವು ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಹೋಲಿಸುವಾಗ ಬಹಳ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಇದು ಬಂಗಾಳಿ, ಇದು ಹಿಂದಿ, ಇದು ತಮಿಳು ಇತ್ಯಾದಿ ಎಂದ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಮೂಲದಿಂದ, ಬ್ರಾಹ್ಮಿ ಲಿಪಿಯಿಂದ ಬಂದಿದ್ದರೂ, ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಇದೆಲ್ಲವೂ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಿ ಬಳಸುವ ಮೌಖಿಕ ಹಾಗೂ ಲಿಖಿತ ವಿಧಾನಗಳ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮ ಹೊಂದಿದೆ ? ಇಲ್ಲಿ ನಾನು, ಹಿಂದಿನ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇನೆ, ನಾವು ತರಗತಿಯ ಬೋಧನೆಯ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳಿಗೆ, ಮುಕ್ತ ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಚರ್ಚೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿರುವಲ್ಲಿ, ಮೌಖಿಕ ಕ್ರಮವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ - ಅದರ ಮೇಲೆ ಯಾವಾಗಿನಂತೆ ಬಳಸುವ ಲಿಖಿತ ರೂಪದ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸುತ್ತೇವೆ . ಮೌಖಿಕ ಮತ್ತು ಲಿಖಿತ ರೂಪಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಪೂರಕವಾದವುಗಳು. ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣವು ಜನರನ್ನು, ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಒಂದು 'ಸಾಮಾನ್ಯ ಭಾಷೆ'ಯನ್ನು ಬರೆದು ಓದಲು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣವು ಈಗಾಗಲೇ, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದೊಂದಿಗೆಯೇ, 1950ರಲ್ಲಿಯೇ 'ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯ'ಗಳ ರಚನೆಯ ಮೂಲಕ ನೇರವೇರಿದೆ.

ರಾಜೇಶ್: ನಮ್ಮ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು 'ವಿಶೇಷ ಮಾನ್ಯತೆ' ಪಡೆದ ಭಾಷೆಗಳ ದೈತ್ಯಮುಷ್ಟಿಯಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಲು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತೀರಾ?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: "ಜಾಗತಿಕ ಸಾಕ್ಷರತೆ" ಎನ್ನುವ ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಗುರಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೂ, ನಮ್ಮ ಮೌಖಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಅಂಥ ಒಂದು ಪ್ರಬಲ ಗುರಿಯನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಕನಿಕರವೆನಿಸುತ್ತೆ ನನಗೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಬೆಳೆದಿರುವ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅವುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಸ್ಥಳೀಯ, ಮೌಖಿಕ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾಗಿರುವಂತೆ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದನ್ನೇ ನಮಗೆ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ ಕಲಿಸಿಕೊಡುವುದು. ಅದೆಂದರೆ, ಆಧುನಿಕ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನವು ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಪಠ್ಯದಿಂದ ದೈನಂದಿನ ಮೌಖಿಕ ಭಾಷೆಗೆ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೊರಳುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಆಧುನಿಕ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನವು ಇನ್ನೂ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣಗೊಂಡಿರುವ ಭಾಷೆಯ ಮಾದರಿಗಳನ್ನೇ ಅದರ ವ್ಯಾಕರಣ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ನಾವು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತಸಂವೇದನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕು, ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಭಾಷಾ ಬೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಈ ವಿಶಾಲ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾವುದೇ ಪರಿಣಿತಗಳನ್ನು(ಎಕ್ಸಪರ್ಟ್) ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಮೌಖಿಕ. ಸ್ಥಳೀಯ, ತಾರ್ಕಿಕ ಅಂಗಗಳೆಲ್ಲ, ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಪ್ರಮುಖ ಭಾಗವಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಭಾಗವಾಗಬೇಕು. ಮತ್ತು, ಮತ್ತೆ ಒತ್ತಿ ಹೇಳೋಣಿ, ಇದಕ್ಕೆ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಭಾರತ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಸ್ಥಳವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಬಹು ಆಳವೂ, ಶ್ರೀಮಂತವೂ ಆದ ಮೌಖಿಕ ಪರಂಪರೆ ಹೊಂದಿದೆ. ನನಗನಿಸುತ್ತೆ, ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಬೋಧಿಸಲು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣ ವನ್ನೇ ಮಾಡಬಾರದು ಎನ್ನುವುದು ಅಸಂಗತ ಎಂದು. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಇಂಥ ಶ್ರೀಮಂತ ಪರಂಪರೆ ಹೊಂದಿರುವ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮೌಖಿಕ ಪರಂಪರೆಗೆ ಅಸೂಕ್ಷ್ಮರಾಗಿರುವುದೇ ಅಸಂಗತವಾದುದು.

ರಾಜೇಶ್: ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ. ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನೀವು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಿ, ನಾವು 'ಹಕ್ಕಿ' ಎಂದಾಗ, ಆ ರೀತಿಯ 'ಹಕ್ಕಿ' ಎಂಬ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಇಲ್ಲ ಅಂತ.

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಹೌದು, ಅದೊಂದು ಮಾದರಿ. ಇದು ಅಮೂರ್ತವಾದುದು, ನಾವು ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿ, ಕಾಗೆ, ಪೆಂಗ್ವಿನ್ ರೀತಿಯ 'ಸಾಂಕೇತಿಕ' ಉದಾಹರಣೆ ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ ಅಷ್ಟೇ.

ರಾಜೇಶ್: ನಾವು ಹಕ್ಕಿಯ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು -ಅಥವಾ 'ಸಂಕೇತ' - ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇದೇ ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ, ನಾವು ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ಬಂಗಾಳಿ ಎಂದಾಗ. ಇವೆಲ್ಲ ಮೇಲ್ಮೂಲದ ಸಂಜ್ಞೆಗಳು ಮತ್ತು ಇವುಗಳ ನಡುವೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಸಂಬಂಧಗಳಿವೆ.

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಹೌದು, ಖಂಡಿತವಾಗಿ. ಅದು ಒಳ್ಳೆಯ ಉದಾಹರಣೆ.

ರಾಜೇಶ್: ಮತ್ತು ಇದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ವೈವಿಧ್ಯಗಳಿವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಭಾಷೆಗಳು ನಾಶದ ಭಯ ಎದುರಿಸುತ್ತಿವೆ.

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ವಿನಾಶದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ಭಾಷೆಗಳು.

ರಾಜೇಶ್: ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ದಾಖಲಾಗಿರುವ ವಿನಾಶದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ಭಾಷೆಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ನಾನು ಈ ಕೆಳಗಿನಂತೆ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಕೆಲವು ಸಲ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರೋದಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಅವಸಾನದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿವೆ ಅಂತ ಜನ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ, ಅನೇಕ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಕೆಲವು ಪ್ರಧಾನ ಭಾಷೆಗಳಾದ ಹಿಂದಿ, ಬಂಗಾಳಿ, ಮರಾಠಿ, ಪಂಜಾಬಿಯಂಥ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ವಿನಾಶದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿವೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಈ ಪ್ರಭಾವೀ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ನಾವು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾನ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅದು ಸಮಾನವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯಿದೆ, ವರ್ಣಭೇದವಿದೆ ಮುಂತಾಗಿ. ಸಮಾಜವನ್ನು ಶ್ರೇಣೀಕರಣಗೊಳಿಸುವ ಸಾವಿರಾರು ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ವಾಕ್ಯರಚನೆಯೊಂದರ ಮೇಲೆಯೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ ಮಾತಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗೋಲ್ಲ. ನನಗನಿಸುತ್ತೆ, ಚಾಮ್ಪಿಯವರೇ, ಈ ಔಪಚಾರಿಕತೆ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕತೆ ನಡುವೆ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬಹಳ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಎರಡು ಕೈಗಳಿವೆ- ಅಂದರೆ ಎರಡು ನಾಲಗೆಗಳಿವೆ! ಅವರು ಒಂದೆಡೆ ವಾಕ್ಯರಚನೆ/ಪದವಿನ್ಯಾಸದ, ಭಾಷೆಯ ಪುನಾರವರ್ತನಾ ಶಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರೆ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಕೆಡುಕುಗಳ ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಚಾಮ್ಪಿಯವರು ದೋಷಮುಕ್ತ, ಶ್ರೇಣೀಕರಣವಿಲ್ಲದ ಸಮಾಜದ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಆಲೋಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು, ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಜೊತೆಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೇರೆಲ್ಲಾದರೂ ಭಾಷೆಯ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಭಾಷೆಗಳಾದ ಹಿಂದಿ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಗಳು ಇತರ ಭಾಷೆಗಳೊಡನೆ ಹೊಂದಿರುವ ಸಂಬಂಧದ ಕಾರಣದಿಂದ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಲ್ಲದ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ನೀವು ಕಾಣುತ್ತೀರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಭಾಷೆಗಳು ನಮಗೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಎಂದರೆ ಇತರರಿಗೆ ಸಂವಹಿಸಬೇಕಾದ ಒಂದು ತತ್ವ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ. ಅದು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಹಾಗಿಲ್ಲ . ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ, ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳು ಆಲೋಚನೆ/ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸಲು ಸಮಾನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹೊಂದಿವೆ ಎಂದು. ಅಲ್ಲೇನೂ ಪ್ರಾಚೀನ, ನವೀನ ಭಾಷೆಗಳು ಅಂತ ಇಲ್ಲ, ಹಿಂದುಳಿದ ಭಾಷೆಗಳು, ಮುಂದುವರಿದ ಭಾಷೆಗಳು ಅನ್ನುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಶ್ರೇಣೀಕೃತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಲ್ಲ, ನಾವು ಇದರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾವಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ, ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕೊರತೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನೀವು ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಉತ್ತರಿಸುವುದು ಬಹಳ ಕಠಿಣ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ನಾನು, ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಅನೇಕ ಅನೌಪಚಾರಿಕ ಸಮೀಕ್ಷೆ ನಡೆಸಿದ್ದೇನೆ. ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದನಿ; ನಾನು ನಿಮಗೊಂದು ಅವಕಾಶ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ನೀವು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಯಾವ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯಲು ಬಯಸುತ್ತೀರಿ? ಆಗ, ಅವರೆಲ್ಲ ಒಕ್ಕೊರಲಿನಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದ್ದಾರೆ! ಆಮೇಲೆ,

ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಎರಡು ಭಾಷೆ ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಾಗ - ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಫ್ರೆಂಚ್ - ಫ್ರೆಂಚ್ ಎಂಬುದು ಅವರ ಉತ್ತರ. ಆನಂತರ ನಾನು ಅವಸಾನದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಾಗ -ಬ್ರಾಹ್ಮಿ ಮತ್ತು ತಮಿಳು- ಅವರ ಉತ್ತರ ತಮಿಳು ಆಗಿತ್ತು! ಈ ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಯೋಗವೂ ಹೇಗೆ ಈ ಭಾಷಾ ಶ್ರೇಣೀಕರಣ ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ನುಸುಳಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಜನ ಭಾಷೆಗಳ ವೈವಿಧ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸಬೇಕು. ಒಂದು ಜೀವ ಪ್ರಭೇದವಾಗಿ, ನಾವು ಭಾಷೆಯೊಡನೆ ಭಾವುಕ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ ತೋರುತ್ತೇವೆ ಆದರೆ, ನಾವು ನಮ್ಮ ಎಳೆಯರಿಗೆ ಈ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಭಾವುಕ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ವಸಾಹತೋತ್ತರ ಭಾಗ. ಇದು ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಭಾಗ, ಇದು ಶ್ರೇಣೀಕರಣ ಸಮಾಜಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಭಾಗ. ನಾವು ನಮಗೆಯೇ ಅಷ್ಟು ಮುಖ್ಯ ಎಂದು ಅನಿಸದೇ ಇರುವ ಆದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಈ ಮಾನವ ಸಮಾಜದ ಭಾಗವೆಂದು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಪರಿಮಿತ ಶಕ್ತಿ ನೀಡುವ , ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಭಾಷೆಗಳಂಥ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ, ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸಲು ಅರಿವು ಮೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ರಾಜೇಶ್: ದೇಶದ ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಮತ್ತು ಏಕತೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಸೂಕ್ತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಭಾಷಾನೀತಿ ರೂಪಿಸುವವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸಲಹೆ ಏನು?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಹೌದು, ಸಮಾಜ ನಿಂತ ನೀರಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ನಾವು ಮೈಥಿಲಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬಳಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಈ ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಅದು ಇದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಒಂದು ಸಮಾಜ ಅಥವಾ ದೇಶವೂ ಹೀಗೆಯೇ ವಿಕಾಸ ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಈ ಅನಂತ ಭಾಷಾ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ. ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವು ಈ ಒಳನೋಟವನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿತು ಮತ್ತು ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಉತ್ತಮವೂ ಆಗಿತ್ತು. ಈಗ ಇದು, ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ಯುವಜನತೆಯನ್ನು, ಅಂತಾರಾಜ್ಯ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಪರಾಮರ್ಶೆಗೆ ಒಳಗಾಗಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ನಾವು ಪುನರಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಿದೆ. ಆದರೆ ಮಾತೃಭಾಷೆಗಳು ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ. ನಾವು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಐಐಟಿಡಿ ಯಲ್ಲಿ ತಾಯಂದಿರೊಂದಿಗೆ ನಡೆಸಿದ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಬಹಳ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿವೆ. ನಾವು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತಾಯಂದಿರನ್ನು ಮತ್ತು ಲಾಲಿಮಾತನ್ನು (ಮದರೀಸ್) ನಮ್ಮ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಮಾತೃಭಾಷೆ ಮತ್ತು ತಾಯಿ ಮಗುವಿನ ಸಂಬಂಧ ಅಥವಾ ತಾಯಿ ತನ್ನ ಮಗುವಿನೊಡನೆ ಕಳೆಯುವ ಮೌಲ್ಯಯುತ ಸಮಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ

ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇತರ ಪೋಷಕರ ಪಾತ್ರ, ಮನೆಯ ಪಾತ್ರ ಇವೆಲ್ಲವೂ ತೀವ್ರವಾದ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿವೆ.

ನಮ್ಮ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನದ ಸಂಶೋಧನೆಯು ಬಹು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮತ್ತು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ: ನೀವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮಾತೃಭಾಷೆಗೆ ಮಹತ್ವ ನೀಡುವುದಾದರೆ ತಾಯಂದಿರಿಗೆ ಮಹತ್ವ ನೀಡಿ! ಮತ್ತು ಇದು ನಮ್ಮನ್ನು ತಿರುಗ, ಲಿಂಗತ್ವ ಮತ್ತು ಜಾತಿ ತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ತಾಯಂದಿರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ? ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತಾಯಂದಿರ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮುಖ್ಯ. ಮಾತೃಭಾಷೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುವಾಗ 'ತಾಯಿ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಭಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು 6-14 ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೆ 'ಶಿಕ್ಷಣದ ಹಕ್ಕು' ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನಾವು ಈ ಶಿಕ್ಷಣದ ಹಕ್ಕನ್ನು 0-6 ರ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಜೋಡಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರವು, ತಾಯಿ ಮಗುವಿನ ಕಲ್ಯಾಣ/ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಚಿವಾಲಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ನಾವು ಶಿಕ್ಷಣತಜ್ಞರು ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದು ಖಂಡಿತ ದೂರದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳದ್ದಲ್ಲ. ನಾವು ಖಂಡಿತ ಈ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಸರಣಿಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಐಐಟಿಡಿ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲಾ ಅಧ್ಯಯನಗಳೂ ಭಾಷೆ ಭಾವನೆಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಭಾಷೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಪ್ರಮುಖ ಮೈಲಿಗಲ್ಲು 0-5 ರ ವಯಸ್ಸು ಎನ್ನುತ್ತವೆ. ಈ 0-5 ರ ವಯಸ್ಸು ಭಾಷೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೂ ಕೂಡ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ತರಗತಿಯೊಳಗಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಸ್ತ್ರ/ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವಾಗ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಮರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ರಾಜೇಶ್: ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸಿಬಿಎಸ್‌ಇ ಯು ನೂತನ ಸಿಸಿಇ ಎಂಬ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಕ್ರಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದೆ. ಈ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಪದ್ಧತಿಯು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕಲಿಕೆ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತೀರಾ?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಈ ಸಿಸಿಇಯನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಾಲೆಯು ತನಗೆ ಇಷ್ಟಬಂದಂತೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುತ್ತಾ ಯದ್ವಾತದ್ವಾ ಆಚರಣೆಗೆ ತಂದಿವೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡುವುದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ, ಅದೇನೇ ಆಗಲಿ, ಈ ಸಿಸಿಇ ಒಂದು ಮಗುವನ್ನು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡಲು ಸಮರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅದು ಬೇಕು, ಆದರೆ ನಾವು ಕೆಲವು ದೃಢ

ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಐಐಟಿಡಿ ಸಂಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಚಿತ್ರ-ಆಧಾರಿತ ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಮಾಪನ (ccs- cognitive capability scale) ಎಂಬ ಸಂಭಾವ್ಯ, ಭಾಗಶಃ ಸೂಚಿಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಮಾಪನವು ನಿರಂತರ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನವನ್ನು ತರ್ಕಬದ್ಧವಾಗಿ ವಿವರಿಸುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಮನುಷ್ಯರಾಗಿ, ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಸತತವಾಗಿ, ಆಗಾಗ್ಗೆ 'ಹಿಮ್ಮಾಹಿತಿ ಕುಣಿಕೆ' (ಫೀಡ್ ಬ್ಯಾಕ್ ಲೂಪ್) ಮೂಲಕ 'ಆನ್ ಲೈನ್' ನಲ್ಲಿ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬೇಕು!

ರಾಜೇಶ್: ಈ ಸಿಸಿಇ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಿದೆಯೇ?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಹೌದು, ನಾವು ಈ ಮೊದಲು ಈ ರೀತಿಯ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನವನ್ನು ಹೊಂದಿರಲಿಲ್ಲ, ಹಾಗಾಗಿ ನಮಗೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ 'ಹಿಮ್ಮಾಹಿತಿ' ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಉಹೆ ಮಾಡಬಹುದಷ್ಟೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಿಸಿಇ ಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಆದರೆ, ಸಂಶೋಧನೆ ಆಧರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದೆಂದು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕು.

ರಾಜೇಶ್: ಸರ್ಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾದ ಎಸ್ ಸಿ ಇ ಆರ್ ಟಿ ಮತ್ತು ಎನ್ ಸಿ ಇ ಆರ್ ಟಿ ಗಳು, ರಸ್ತೆ ಸುರಕ್ಷತೆ, ಲಿಂಗತ್ವ, ಜಾತಿ, ವರ್ಣ, ಲೈಂಗಿಕ ಕಿರುಕುಳ ಮುಂತಾದ ಜೀವನ ಕೌಶಲಗಳನ್ನು 2-3 ನೆ ತರಗತಿಯ ನಂತರ ಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲು ಹೇಳುತ್ತಿವೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಇಂಥ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಏನು?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಮೌಲ್ಯಾಧಾರಿತ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ಸರಳಗೊಳಿಸಿದಾಕ್ಷಣ ಅದು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 10 ಲಕ್ಷ ಶಿಕ್ಷಕರ ಕೊರತೆಯಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರ ಕೊರತೆಯಿದೆ, ಆಳವಾಗಿ ಬೇರು ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಗೈರುಹಾಜತನವಿದೆ , ಇವು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಾಗಿವೆ. ಈಗ ನಾವು ಈ ಎಲ್ಲಾ ನೈತಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಸಮಾನತೆ ತರುವ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಲು ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಕರೇ ಇಲ್ಲ! ನಾವೀಗ ಬಹಳ ತುರ್ತಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಿರುವುದು ಈ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲು ಬದ್ಧತೆಯುಳ್ಳ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ತಯಾರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನ. ನೈತಿಕತೆಯು ಈ ಪ್ರಯತ್ನದ ಒಂದು ಭಾಗ, ಅದನ್ನು 'ಒಳ್ಳೆಯ ವಿಷಯಗಳು' ಎಂದು ತುಂಡುತುಂಡಾಗಿ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಭಾರವಾಗಿರುವ ಪಠ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುವುದರಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಕ ತರಬೇತಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ಕನಿಷ್ಠ ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ದಶಕಗಳು ನೀಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ನಾನೀಗಾಗಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಮೊದಲು ನಾವು, 0-6 ರ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ಕಲಿಕೆಯ ಸಂಕೇತ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕು, ತಾಯಂದಿರಿಗೆ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಇತರರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಬೇಕು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು, ಐಐಟಿಯಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಅವರ ಸಾಮಾಜಿಕ ತರಬೇತಿ ಭಾಗವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ ಹಸಿರು ರಿಬ್ಬನ್ ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರಗಳನ್ನು- ಇದರಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲ ಬಯಸುವ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ- ನೀಡಬಹುದು! ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಿರುವ ಶಿಕ್ಷಕರ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸಲು ನಾವು ಈ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬಹುದು ಮತ್ತು ಉತ್ಸಾಹವಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಣಿತ, ಪಿಸಿಎಮ್, ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಮೂಲ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಸಂಪನ್ಮೂಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅಂಥ ಕ್ರಮಗಳು ಈ ಗಣ್ಯ/ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವಾಸ್ತವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಅವರೂ ಈ ಸಮಾಜದ ಭಾಗ ಎಂಬ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸುತ್ತವೆ.

ರಾಜೇಶ್: ಯಾವಾಗ ಅವರನ್ನು ಸಂಪನ್ಮೂಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು?

ಪ್ರೊ. ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಕೊನೇಪಕ್ಷ ನಾವು ಶಿಕ್ಷಕರ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸುವವರೆಗೆ! ಅಂಥ ಸೇವೆಗಳಿಗೆ, ನಾವು ಬಹುಮಾನ ಕೂಡ ನೀಡಬೇಕು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಇದೊಂದು ಹೊರೆಯಾಗಬಾರದು. ಇಂತಹ ಅಪೂರ್ವ ವಿಧಾನಗಳು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಹೇರಳವಾಗಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ, ಅದರೊಂದಿಗೆಯೇ, ನಮ್ಮ ಸಂಕೀರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಳಗೆ, ಪೂರ್ವಗ್ರಹಗಳು ತುಂಬಿರುವಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾಗಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಒಬ್ಬ ತಾಯಿ ತನ್ನ ಗಂಡು ಮಗು, ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವಿನ ನಡುವೆ ಯಾವುದೇ ತಾರತಮ್ಯ ಮಾಡದಿರಬಹುದು ಆದರೆ, ಸಮಾಜ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಾಯ ಹಾಕಿ, ಅವಳು ಅಸಮಾನ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ನಾವು ತಾಯಂದಿರು ಅವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ತಾಯಂದಿರಿಂದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದನ್ನು ಕಲಿಯಬಹುದು. ತಾಯಿಯು ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ -ಗಂಡಾಗಲೀ ಹೆಣ್ಣಾಗಲಿ -ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಬಹಳ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾಳೆ ಮತ್ತು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಸಮಾಜ ಇದನ್ನು ಸಹಿಸದಿರಬಹುದು. ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ, ನಮಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಬೇಕು, ಇದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭಾಗ ತಾಯಂದಿರಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಕುಟುಂಬದ ರಕ್ತಸಂಬಂಧಿಗಳಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ. ಉಳಿದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ರೂಪಗಳು ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು - ಹಿರಿಯ ನಾಗರಿಕರು- ಸ್ವಯಂ ಸೇವಕರಾಗಿ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸುವುದರಿಂದ ಬರಬಹುದು.

ರಾಜೇಶ್: ನಿಮಗೆ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಆಸಕ್ತಿ ಇದೆ . ಇದೇನಾದರೂ ಭಾಷಾ ಬೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆಯೇ?

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರ ಎನ್ನುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ 'ಬಳಕೆಯ ಸಿದ್ಧಾಂತ' ವೆಂದು ವಿವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇದು "ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದು ಅದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ . ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರ ಎನ್ನುವುದು , ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತ, ಇದರ ಬಹುಮುಖ್ಯ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವು ಇದರ ಮೇಲೆ ಆಧಾರಿತವಾಗಿದೆ. ಏನೆಂದರೆ, , ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಇತರರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಲೆಂದೇ ವಿಕಾಸಗೊಂಡಿವೆ, ನಮ್ಮ ದೇಹಗಳು ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ನಾವು, ನಮ್ಮ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಪಾರದರ್ಶಕ ಪರದೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೇ! ಹಾಗಾಗಿ, ನಾವು ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು 'ಮಾತಿನ-ಕ್ರಿಯೆ'ಗಳ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಭಾಷೆಯೂ ಸಾಕಾಗದು. ಆಗ ಅಶಾಬ್ದಿಕ ದೇಹ ಭಾಷೆಯು, ಮುಖಭಾವ ಬದಲಾಯಿಸುವುದು, ಸನ್ನೆಗಳು ಮುಂತಾದ 'ಸಂವೇದನಾ ಸೂಚಕ' ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಂಥವು ಭಾಷೆಯ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ನಾವು ಹೇಳಬೇಕಾದುದನ್ನು ಹೇಳಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕತೆ ಮತ್ತು ಪರಿಕಲ್ಪನಾತ್ಮಕ ಸಂವಹನ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು, ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂವೇದನಾ ಚಲನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಗಳ ಸಂಪರ್ಕ ಸಾಧನಗಳು -ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಸಂವಹನವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ- ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರದೊಳಗೆ ಅಡಕವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಉದ್ದೇಶಗಳು ನಿರ್ಣಾಯಕವಾದವು. ಮಾನವರು ಸ್ವಭಾವತಃ ಉದ್ದೇಶವುಳ್ಳವರು ಮತ್ತು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಹುತೇಕ ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನಲಾಗಿದೆ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರವು ಮನಸ್ಸಿನ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಜೊತೆ ಸಂಪರ್ಕ ಏರ್ಪಡಿಸುತ್ತದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಅನೇಕ ಸಲ ಯಾಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವುದೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ ಅಥವಾ ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಇದೂ ಕೂಡ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರ, ಇದನ್ನೇ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಎನ್ನುವುದು. ಎರಡು ಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಇಬ್ಬರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸಿದಾಗ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ತೀವ್ರತರವಾಗಿ ತಪ್ಪು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು . ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರ ಅಧ್ಯಯನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ, ಸೌಜನ್ಯಶೀಲತೆಯಂತಹ ಸಂಗತಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಾತುಕತೆಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಗಳನ್ನು ನೋಡಬಹುದು - ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ, ಇದು ಅನೇಕ ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜೋಭಾಷಾ ವಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಭಾಷೆಯ ತತ್ವಕ್ಕೆ, ಜೈವಿಕತೆಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತದೆ.

ರಾಜೇಶ್ ಕುಮಾರ್ ರವರು ಮಾನವಿಕ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನವಿಭಾಗ, ಐಐಟಿ ಮದ್ರಾಸ್, ಚೆನ್ನೈನಲ್ಲಿ ಬೋಧಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ. thisisrajakumar@gmail.com

ರಾಜೇಶ್: ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ರುಕ್ಮಿಣಿ ಭಾಯಾ ನಾಯರ್ ರವರೆ, ಇದುವರೆಗೆ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಬಹಳ ಸಂತೋಷಕರ ವಿಷಯ. ನಿಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆ, ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಲ್ಯಾಂಗ್ವೇಜ್ ಅಂಡ್ ಲ್ಯಾಂಗ್ವೇಜ್ ಟೀಚಿಂಗ್ ಓದುಗರಿಗೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು.

ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ: ಧನ್ಯವಾದಗಳು ರಾಜೇಶ್.

ಚಿಂತನಾತ್ಮಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು

1. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಪ್ರೊ.ರುಕ್ಮಿಣಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ತರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ.
2. ಮಗುವಿನ ನಿಜವಾದ ಕಲಿಕೆ 0-6 ರ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ- ಈ ಹೇಳಿಕೆ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಯೇನು?
3. ಮಗು ಭಾಷೆ ಕಲಿಯುವಲ್ಲಿ ತಾಯಂದಿರ ಪಾತ್ರ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಇದನ್ನು ನೀವು ಒಪ್ಪುತ್ತೀರಾ?
4. ಬಹು ಭಾಷೆಗಳಿರುವ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅದೊಂದು ಸಂಪತ್ತು. ಅದನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ಏನು ಮಾಡಬಹುದು?

ಅನುವಾದ: ನಾಗಮಣಿ ಎಸ್. ಎನ್ / ಪರಿಶೀಲನೆ : ಟಿ ಎನ್ ವಾಸುದೇವಮೂರ್ತಿ

ಮೂಲ : *Language and Language Teaching* Volume 4 Number 2 Issue 8 July 2015

